

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA TURUSSA
Armo riittää - minä kelpaan la 30.6. klo 18.30
Juha Heinonen, Sley'n nuorisotyön johtaja

On vaikea huutaa: "Armoa, armoa!" Yhdeksännellä luokalla jouduin todella tukalaan ja kiusalliseen tilanteeseen, jouduin anomaan armoa luokkakaveriltani Matilta. Vietimme välituntia koulun pihassa. Pihan reunalta vietti reilu alamäki, jonka reunamilla seisoskelimme poikaporukalla. Hetken mielijohteesta tönäisin luokkakaveriani Mattia, jotta hän kaatuisi näyttävästi alamäkeen päin. Matti oli iso poika, leppoisa ja kömpelö kaveri, joka ei saisi minua kiinni välitunnin aikana. Tilanteesta teki jännittävän se tosiseikka, että Matti asui Vihtavuorella ja sieltä tulivat kaikki Laukaan ylä-asteen kovimmat kaverit ja pahimmat gansterit. Uskalsin kuitenkin tönäistä Matin mäkeä alas. Iso mies kaatuikin kaarella saaden aikamoiset taputukset koulun pihalla seisovalta porukalta. Ikäväkseni huomasin, että Matin kaveri, vihtavuorelainen Ari, oli saapunut yllättäen myös pihaan. Häntä pelkäsivät kaikki. Ari tuli luokseni ja sanoi, että nyt pyydät armoa Matilta. Peräännyin sanoen "En pyydä". Ari alkoi kääntää kättäni selkäni takana ja näin tähtiä. "Tämä käsi katkeaa muutaman sekunnin kuluttua, mikäli et heti polvistu Matin eteen armoa anomaan" sanoi Ari. Huomasin, että meitä seurasi aika liuta ihmisiä ja minun ei auttanut muu, kuin polvistua Matin eteen. Ari rohkaisi Mattia käskemään minua vielä lisää. Onneksi Mattikin hämmentyi tilanteesta. Hän ei ollut usein keskipisteenä. Matti käski minun nousta ylös sanoen "Ok, anteeksipyyntö hyväksytty:" tai jotain sinne päin. Ari oli selvästi pettynyt, ettei hän saanut Mattia innostumaan enempään nöyryyttämiseen.

Miksi tuo ikävä tilanne on mielessäni vielä yli 30 vuotta myöhemmin? Siksi, että oli todella kiusallista pyytää armoa muiden nähden. Oli noloa näyttää oma avuttomuus Arin edessä. Häpesin myös sitä, että koulun pihalla seisovat ihmiset saivat todistaa pelkoani jota tunsin Aria kohtaan. Matti antoi onneksi armoa ja sain lähteä nopeasti pois ikävästä tilanteesta.

Armon pyytäminen on vaikeaa juuri siksi, että joudumme tunnustamaan oman heikkoutemme, pelkomme ja avuttomuutemme myös kaikkivaltiaan Jumalan edessä. Sielunvihollinen koittaa toimia vielä Ari tavoin, taivuttaa käsivarsia ja lietsoa epäilystä armon kestävyteen. Sielunvihollinen, isä-karvakorva, piirtää Jumalasta monenmoisia vääristyneitä kuvia.

Välillä Jumala on niin etäinen, ettei häntä varmaan kiinnosta pienen ihmisen murheet, ilot ja varsinkaan surut tai synnit. Jumala on myös niin pieni, etten tarvitse häntä, tai sitten Jumala on niin salliva ettei armolla ole väliä. Se on kuin ilokaasua jota sumutetaan sinne missä ollaan tehty niin sanotusti syntiä. Yksi Sielunvihollisen parhaita keinoja on kertoa, että Jumala ei oikeastaan haluakaan armahtaa, vaan Jumala toimii niin, että saat itse koettaa kelvata Jumalalle tai voit tehdä sisääsi oman kokoisen jumalan. Kaikki edellä esitetty on kuitenkin Sielunvihollisen suurta valhetta.

Jumalasta on tärkeintä tietää, että Hän on syntiselle armollinen. Armo riittää kaikille, koska se on ilmaista. Miksi tarvitsemme armoa?

Me ihmiset olemme sen totuuden edessä, että pyhä Jumala vihaa syntiä. Hän sanoi Edenissä Aatamille ja Eevalle "*Jos syötte tuosta puusta, olette kuoleman omat.*" Jumalan puhe on totuus. Hänellä ei tuuli turhaan huulia heiluttele. Raamattu sanookin, että kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat siksi vailla Jumalan kirkkautta.

Onneksi Jumalasta ei sanota vain, että hän on täynnä totuutta vaan armoa ja totuutta. Syntiä vihaava Jumala rakastaa syntisiä ihmisiä enemmän kuin mitään ja ketään. Hän lähetti oman rakkaan Poikansa maailmaan kantamaan koko maailman synnit Golgatan ristille. Jumalan Poika tuomittiin kuolemaan. Ristillä kärsiessään hän joutui kokemaan Jumalan vihan. Syntejä vihaavan ja täydellisen Jumalan viha kohdistui hänen omaan Poikaansa, joka tuskissaan huusi *"Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut?"* Jumala hylkäsi oman poikansa siksi, ettei Hänen tarvitse hylätä sinua. Sinä saat uskoa syntisi anteeksi. Saat uskoa ristillä tapahtuneen onnellisen vaihtokaupan omalle kohdallesi. Saat lahjana omistaa Jumalalle kelvollisuuden, kun jätät syntisi Jeesukselle.

Armo on siis Jeesuksen ristintyön perusteella ilmaista. Se on lahjaa, se on saatu täysin ilman omaa ansiota. Jumala on kaiken sinulle lahjoittanut jo kun olit pieni. Kasteessa sait uskon lahjan, kun sinut otettiin Jumalan lapseksi. Kasteesta taistellaan ja pohditaan mitä kasteessa tapahtuu ja milloin ihminen pitää kastaa. Saa sitä väitellä ja ihmetellä, mutta ilman kasteen lahjaa pieni ihminen on avuton ja täysin turvaton elämänsä edessä. Avuton syntinen ihminen saa kasteessa Jumalan ihmeellinen armon, kun Jumalan Pyhä Henki pesee hänet puhtaaksi kaikesta synnistä. Jeesukseen uskovalle kasteessa saatu armo riittää. Meidän oma tahtomme, syntinen mieli ja Sielunvihollinen koettaa harata vastaan.

Mikään ei ole vapauttavampaa, kun suostuu ottamaan uskon lahjan vastaan ja antaa armon hoitaa. Ansioton rakkaus minun osakseni on totta. Sinä kelpaat häpeästä ja pahuudestasi huolimatta. Jeesus rakastaa sinua. Jumala rakastaa sinua täydellisellä rakkaudella, kuulut hänelle, kuulut taivaaseen. Kuljethan tänään sitä tietä minne sinut on kasteessa asetettu? Sillä tiellä on paras matkaseura eli Jeesus itse. Hän sanoo Johanneksen evankeliumissa *"Minä olen tie, totuus ja elämä."* Isän luokse ei mene muita teitä. Armo riittää ja vie taivaaseen asti. Jos tuo kasteessa saatu lahja meinaa päästä hyppysistä pois, niin tänään on oikea aika tarkistaa suunta ja sanoa Jeesukselle "Tässä olen. Sinun kanssasi tahdon kulkea." Sillä Jeesus on ainoa tie taivaaseen ja sinne me olemme matkalla, eikös vaan?